

Anima. Tvoje tri pesmi sem prejel. Nobena od njih nikakor še ni zrela za tisk. V pesmi Mladost si vsebinsko popolnoma nejasen, pa tudi oblikovno ni v pesmi nobene enotnosti in uglajenosti. Tudi pesmi Jutranjica in Velikonočna še nista izdelani, da bi bili primerni za objavo v listu.

Gradičkov. Tvoja pesem Jutro na polju je sicer prav lepa slika iz narave, a je vendarle tu in tam preveč gostobesedna, da ne vzbudi v nas tistega občutja, kakor bi ga lahko, če bi bila krajša in jasnejša v izrazu.

Radovan. Misel v Tvoji pesmi Kmetova molitev je prav lepa, toda Tvoj slog in jezik še nista dovolj izpiljena in razčiščena.

Z. J. Pesmica Pomlad prihaja je le preveč verzificirana proza, ki ji še mnogo

manjka, da bi dosegla lepoto prave pesmi. Sestavek Sirota, ki ga imenuješ popest, je pa kvečjemu šele nekoliko boljša domača naloga, ki naziva povesti seveda še ne zasluži.

Vsem štirim pa velja tole: Prav razveselilo me je, da so se vendarle tudi fantje oglasili s svojimi prispevki. Četudi ti prispevki še niso toliko dozoreli, da bi jih lahko priobčil, vendarle kažejo Vaše zanimanje za list in za slovensko književnost. Gotovo je, da bo treba še veliko, veliko vaje in dela, preden bo kdo od Vas napisal kako zrelejšo stvar, ki bo godna za tisk. Zaradi tega, ker se Vam proi poskus še ni posrečil, ne smete zgubiti veselja do dela, ampak pridno se vadite naprej in mi še kaj pošljite. Urednik.

Zanimivosti

Božji grob v Jeruzalemu. V teku minulih stoletij se je Jeruzalem, sveto mesto na daljnem jugovzhodu, večkrat porušil in uničil. V tem svetem mestu je največja svetost vseh kristjanov cerkev, ki je zgrajena na mestu, kjer se je zgodil največji dogodek v vsej zgodovini človeštva, kjer je umrl in bil pokopan Odrešenik sveta. L. 70. po Kristusovem rojstvu je spremenil rimski cesar Tit judovsko prestolnico Jeruzalem v popolno razvalino. L. 135. je sezidal cesar Hadrijan, ki je vladal od 117. do 138., ob velikem nasprotovanju Židov novo mesto, a na kraju, kjer je bil po zgodovinskih poročilih Kristusov grob, je dal postaviti novo pogansko svetišče, posvečeno boginji Veneri. Prvo krščansko cerkev v Jeruzalemu je sezidal nekoliko let pred svojo smrtjo na prošnjo svoje pobožne matere cesar Konstantin Veliki. Konstantin je bil prvi rimski cesar, ki je dal kristjanom iste pravice v javnem življenju, kakršne so imele druge cerkve. Cerkvica, ki je bila zgrajena na istem mestu, kjer je bil pokopan Jezus, je bila sicer majhna, a zelo bogato okrašena, pa je taka ostala nedotaknjena tja do sedmega stoletja, ko so vdrl v Palestino Perzijci, ki so opustošili mesto in porušili ter oplenili omenjeno cerkvico. V 11. stoletju so zgradili novo, skromno kapelico, v katero so za časa prve križarske vojne (1096–1099) stopili križarji pod poveljstvom Gottfrieda Boujonskega, bosonogi in noseč ovratnike. Križarske vojne, ki jih je bilo sedem, so imele namreč namen, osvojiti vso Palestino in dobiti v roke vse svete kraje, kjer je živel, tr-

pel in umrl naš Zveličar. Takrat je bilo določeno, da se na tem mestu zgradi velika cerkev, ki so jo začeli takoj zidati in je bila dokončana 1149. V prvih letih 19. stoletja je ta cerkev zopet pogorela, ker je neki Armenec zažgal oltar. Takrat pa je turška vlada dala dovoljenje Grkom, da so smeli sezidati novo. Stalne prepire med pravoslavniimi, katoličani, protestanti in še drugimi kristjani so graditelji uredili na ta način, da so cerkev razdelili na več delov, v katerih duhovniki različnih krščanskih ver opravljajo svojo službo božjo. Danes pridete v cerkev skozi južna vrata, ki jih stražijo muslimanski stražarji. Pri vходу na desni strani pelje 23 stopnic na Golgoto, kjer so trije oltarji, razdeljeni drug od drugega z močnim debelim zidom. Severno kapelo imajo pravoslavni: oltar stoji tam, kjer je stal Kristusov križ. Obe drugi kapelici pa sta katoliški. V eni izmed teh je oltar postavljen tam, kjer je Marija vzela v svoje naročje Kristusovo telo, ko so ga sneli s križa. Pri vrodu v to cerkev stoji kamen, na katerem je Nikodem namazal Jezusovo telo z dišečimi mazili, preden so ga položili v grob. O velikonočnem času prihajajo ljudje od vseh strani na to sveto mesto, da počaste spomin svojega Odrešenika, ki je zanje trpel in umrl, da bi jih rešil večne smrti. V tem času postane Jeruzalem veliko, hrupno mesto, nad katerim svečano zvone zvonovi, ki oznanjajo praznik vstajenja Gospodovega in vstajenja narave pa tudi vstajenja marsikaterega človeškega srca.

F. J.